”Antakaa toisillenne anteeksi”

”ARMO TEILLE JA RAUHA JUMALALTA, MEIDÄN ISÄLTÄMME, JA HERRALTA JEESUKSELTA KRISTUKSELTA!”

Tänään 23 sunnuntaina helluntaista on aiheena: ”Antakaa toisillenne anteeksi”. Päivän evankeliumi on otetty Matteuksen evankeliumin 18.luvusta, jakeet 15-22 ja kuuluvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä seuraavasti: (lue)
Niin Pyhä Isä, pyhitä meidät totuudessasi, sinun sanasi on totuus. Jeesuksen nimessä. Aamen.

Päivän evankeliumi keskittyy kolmeen asiaan.
Ensimmäiseksi Jeesus neuvoo, miten on kohdeltava rikkovaa veljeä. Eli kyseessä on seurakuntakuri.
Toiseksi Hän kertoo avaintenvallasta ja vakuuttaa rukouksen tulevan kuulluksi.
Kolmanneksi Hän kehottaa anteeksiantamukseen.
Näitä kolmea asiaa yhdistää **anteeksiantamus,** joka on päivän aihe.

Ensimmäinen asia on siis seurakuntakuri. Seurakuntakuri on hienovarainen asia. Sen lähtökohtana on ensin kahdenkeskisyys.

Jeesus sanoo: jae 15. *”Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi*.”
Paino on tuolla sanalla kahden kesken. En tiedä kuinka usein tätä hienovaraista käytäntöä käytetään?

Minulla on sellainen ajatus, että useimmiten ehkä viedään veljen tai siskon rikkominen jollekin kolmannelle. Aletaan puhumaan tuosta rikkoneesta veljestä tai sisaresta selän takana pahaa.

Tällainen menettely ei ole Jumalan tahdon mukaista.
Tällaisesta menettelystä pahat juorut lähtevät liikkeelle.
Tätä voidaan hyvällä syyllä sanoa panettelemisen synniksi.

Luukkaan evankeliumissa, (17:3) Jeesus puhuu näin: *”Pitäkää itsestänne vaari! Jos sinun veljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä, ja jos hän katuu, anna hänelle anteeksi.”* Tässä kohden Jeesus ei puhu veljeä vastaan rikkomisesta, vaan synnistä. Syntiä on kyllä veljeäkin vastaan rikkominen.

Sama ohje on kuitenkin. Nuhtele häntä, ja jos hän katuu, anna hänelle anteeksi.
Toisin sanoen. Jos hän katuu sitä, mitä hän on sinulle tehnyt, niin anna anteeksi.
Julista myöskin Jeesuksen nimessä hänelle anteeksi.
Mutta jos hän katuu sitä, mitä hän on kenties jollekulle toiselle tehnyt väärin, niin julista hänelle täysi anteeksiantamus Jeesuksen nimessä ja Hänen kalliissa sovintoveressään.

Tai jos hän katuu sitä, että hän on rikkonut Jumalaa vastaan, niin jälleen tuo sama käytäntö on paikallaan. Julista hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit, salaisemmatkin, anteeksiannetuiksi. Älä pidätä häneltä anteeksiantamusta.

Jos näin meneteltäisiin, niin pahan puhumiset veljistä ja siskoista jäisivät puhumatta. Tässä on suuri salaisuus uskovien väliselle yhteydelle, jota eivät kristitytkään ole viimeiseen asti tiedostaneet.

Ja jos tämä kahdenkeskinen sovittelu ei ota onnistuakseen, niin sitten on toinen asia se, josta Jeesus jatkaa evankeliumissaan.
Hän opettaa 16 jakeessa: *”Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla.”*

Jeesuksella on hätä opetuslapsestaan, joka kovettaa sydämensä.
Hän ei tahdo, että yksikään joutuisi hukkaan hänen laumastaan.
Sanotaanhan pienoisevankeliumissa (Joh.3:16): *”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”*

Tämä sama ajatus on Luukkaan evankeliumin 15 luvussa, jossa hän puhuu kadonneesta lampaasta. Hänelle yksikin kadonnut tai harhapoluille lähtenyt opetuslapsensa on hyvin tärkeä ja rakas. Hän haluaa sen löytyvän, siksi hän mieluummin jättää ne yhdeksänkymmentä yhdeksän lammastaan ja lähtee etsimään sitä kadonnutta.

Tässä etsintätyössä Hän käyttää myöskin omiaan, niitä, jotka turvallisesti pysyvät hänen yhteydessään.

Nyt Hän (Jeesus) tässä toisessa vaiheessa antaa seuraajalleen seuraavan neuvon kadonneen pelastamiseksi. Hän sanoo: ”*Ota vielä yksi tai kaksi kanssasi*”.
Yrittäkää yhdessä palauttaa tämä kadoksiin joutunut takaisin Herran seuraan.

Näin myöskin apostoli Jaakob opettaa kirjeessään. Hän kirjoittaa kirjeensä viimeisissä jakeissa (19-20): *”Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa,*
niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.”

Tässä tulee esille se, kuinka me olemme veljiemme vartijoita, (josta Raamattu laajemminkin puhuu) vaikka ensimmäisten ihmisten joukossa oli Aadamin ja Eevan poika, Kain, joka vastasi Herran kysymykseen röyhkeästi.
Kun Herra Jumala kysyi: *”Missä on veljesi Aabel”*, niin Kain vastasi: *”En tiedä; olenko minä veljeni vartija?”*

Vaikka hänen veljensä Aabelin veri huusi Jumalalle maasta, niin se ei Kainia hetkauttanut. Hän oli vihassaan kovettanut ja paaduttanut sydämensä niin, ettei veljen veri hänen omaa tuntoaan liikuttanut.

Vasta kolmas vaihe on se, että rikkoneen asia viedään koko seurakunnan tietoon. Jeesus sanoo jakeessa (17): *”Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani.”*

Ison Raamatun Tietosanakirjan mukaan seurakuntakurilla on uudessa testamentissa kahtalainen merkitys. Ensiksi se pyrkii pitämään seurakunnan puhtaana. Vaikka toisaalta Jumalan seurakuntaa ei voi maallisissa oloissa pitää ehdottoman puhtaana, senhän osoittaa jo alkuseurakunta ja kirkkohistoria kautta vuosituhansien. Se on vielä vajavainen.

Täydellinen puhtaus kuuluu vasta taivaaseen. Uusi testamentti ilmaisee kuitenkin selvästi, että seurakunnan velvollisuus on valvoa, että seurakunta säilyisi mahdollisimman puhtaana. Jos synti suvaitaan, se leviää ja saastuttaa seurakunnan.

Sanotaanhan sanassa: *”Ettekö tiedä, että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan?”* Ja vielä: *”Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina.”*

Kurin tarkoituksena on pelastaa syntiin sortunut, kuten jo edellä tuli ilmi. Iso Raamatun tietosanakirja jatkaa: ” Vaikka rangaistus menisi niin pitkälle, että syntinen jätettäisiin saatanan haltuun lihan turmioksi, on päämääränä, että hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä.” Tässä Tietosanakirja viittaa apostoli Paavalin opetukseen. (1Kor.5:5)

Tietosanakirjan mukaan apostoli Paavali myös varoittaa seurakuntaa siitä, ettei se hylkäisi uskovien yhteydestä erotettua elinajaksi. On nimenomaan varottava ettei erotettu menehdy liian suureen murheeseen.

Kuritus on lopetettava ja osoitettava rakkautta antamalla anteeksi. Tämä ei yksin riitä, vaan on myöskin osoitettava lohdutusta ja rangaistuksen kärsinyt otettava jälleen seurakunnan yhteyteen.

”Anteeksiantaminen sekä suhteiden ennallistaminen ovat Kristuksen asettamia vaatimuksia sekä seurakunnalle että yksityiselle ihmiselle”, sanoo Iso Raamatun tietosanakirja.

Minusta näyttää siltä, että tänä päivänä seurakuntakuria käytetään väärin epäraamatullisesti. Sillä niitä rangaistaan, jotka pyrkivät oman tuntonsa mukaan

julistamaan Raamattua. Toisaalta ne saavat julistaa kaikessa rauhassa, jotka eivät edes tunnusta uskontunnustuksen keskeisiä oppeja. Mm. Jeesuksen neitseestä syntymistä jne.

Toiseksi. Evankeliumitekstimme (18) jae kertoo siitä avaintenvallasta, joka on annettu seurakunnalle ja sen yksityisille jäsenille.
Jeesus sanoo*: ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.”*

Ihminen, joka ei halua tunnustaa syntejään, hänelle ei voida myöskään julistaa vapauttavaa evankeliumia. Hän jää synteihinsä sidotuksi. Mutta vastaavasti, jokainen joka tunnustaa syntinsä ja syyllisyytensä Jumalan edessä hänelle yksityisillä seurakunnan jäsenillä sekä seurakunnalla on myöskin valta julistaa kaikki synnit anteeksiannetuksi iloon rauhaan ja lepoon saakka ehdoitta.

Evankeliumitekstimme (19-20) jakeet tuovat meille rohkeuden rukoustyöhön. Näissä jakeissa luvataan, että rukous kuullaan ja jopa niin, että mitä kaksi yhteisestä sopimuksesta anoo, he saavat sen.

Mieleen tulee rukoilevan Hannan tapaus 1Samuelin kirjasta.
Kun Hanna vuodatti tuskansa Herran eteen, niin pappi Eeli sanoi: *”Mene rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt.”*

Pappi Eelillä oli rohkeus sanoa näin, vaikka hän ensin ajatteli, että Hanna on humalassa.. Hän ei lisännyt, että mikäli se on Herran tahto.
Vaan, ”*Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt.”*
(1Sam.1:17)

Hän sanoi tämän Pyhässä Hengessä sillä valtuudella, minkä hän oli saanut Herralta. Onko meillä tämän ajan Herran omilla tällaisia valtuuksia ja sitä rohkeutta mikä pappi Eelillä oli? Tätä saamme kysyä…

Kolmanneksi. Evankelimitekstimme kaksi viimeistä jaetta kertoo meille siitä vuoropuhelusta, jota Pietari ja Jeesus käyvät keskenään. Tässä keskustelussa mennään nyt suoraan päivän aiheeseen: ***”Antakaa toisillenne anteeksi.”***

Aihe on hyvin keskeinen meitä kristittyjä ajatellen. Herkästi tulee sellaisia ajatuksia, mitä Pietarinkin mieleen tuli. Pietari piti jo seitsemää anteeksiantamuskertaa riittävänä jopa liiallisenakin. Hän sanookin hämmästellen: *”Ihanko seitsemän kertaa minun on annettava veljelleni anteeksi, joka rikkoo minua vastaan?”* Sanojen välistä luemme, etteikö vähempi riitä.
Seitsemänhän on Raamatussakin täydellisyyden luku. Pitääkö minun olla niin täydellinen, että annan seitsemän kertaa anteeksi, ihmettelee kenties Pietari.

Hän kuulee Jeesukselta vieläkin ihmeellisemmät sanat*: ”Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.”*

Mitä tämä Jeesuksen vastaus kertoo meille? Eikö sen, että anteeksiantamus tulee olla meidänkin puolelta jatkuvaa, kuten se Herrallammekin on.

Me emme saa pidättää anteeksiantamusta veljiltämme ja sisariltamme vaikka he kuinka paljon tahansa rikkoisivat meitä kohtaan. Ei silloinkaan, vaikka he eivät meiltä pyytäisi anteeksi.

Isossa Raamatun tietosanakirjassa sanotaan tästäkin asiasta, mm. seuraavaa: ”On uskovan onni, että Hänellä, joka opetti myös opetuslapsiaan antamaan anteeksi – ei seitsemän kertaa, vaan 70 kertaa seitsemän (eli rajattomasti) - on täydellisesti tämä mielenlaatu omiaan kohtaan.” Hän Jeesus ei väsy anteeksiantamukseen.

Muroman kerrotaan sanoneen, että kun hän on kerran taivaan portilla, niin Jeesus, joka on häntä vastassa, sanoo, että kyllähän minä sinut tunnen, Urho, sillä minä olen niin paljon joutunut pesemään sinua. Tervetuloa sisälle!

Rukoilkaamme…

Uskontunnustus…

Saarna Muurlan srk-keskuksessa su 19.10.2008